

Norge, har man f. Eks. Afstemningsregler ganske som dem, der her foreslaas, ja, paa visse Punkter endogsaa strengere. Derfor vil jeg gerne betone, at der her slet ikke er Tale om i nogen Maade at vedtage en Undtagelseslov for det danske Folk saaledes at forstaa, at det kunde blive betragtet af Udlandet saaledes, som om vi ansaa vort Folk for særlig fordrukket, saa det var nødvendigt at træffe Regler for det danske Folk, som ikke allerede eksistere i adskillige andre Folk.

Det ærede Medlem for Frederikshavn (H. Madsen), der allerede er imødegaaet af flere ærede Medlemmer, udtalte sig meget stærkt imod Bestemmelsen om de 5 Aar ved Nybevillinger. Maa jeg minde det ærede Medlem om, at jeg allerede i Gaar, da jeg talte, udtalte mig for, at man skulde forlænge dette Aaremaal, hvor der er Tale om alt bestaaende Forretninger, idet jeg finder, at det er i væsentlig Grad at gaa bestaaende Forretninger for nær, hvis man skulde blive ved det, der her er Tale om, overfor ældre Forretninger. Men med Hensyn til ny Forretninger har jeg ikke nær de samme Betænkeligheder, thi der maa man erindre, at vedkommende ved, hvad han gaar ind til. Naar der er Tale om en ny Bevilling, maa vedkommende vide, om han vil have den paa de Vilkaar, der foreligger, eller om han vil foretrække ikke at søge den.

I Anledning af de Udtalelser om Bevillingsvæsenet, det ærede Medlem fremkom med, vil jeg gerne gøre et Par almindelige Bemærkninger. En Beværterbevilling paa Landet er jo en Bevilling af personlig Art, og det er ikke Meningen, at det skal være en Salgs vare for den paagældende. Nu er Forholdet ofte det, at en Mand, der har en Bevilling, sælger sin Ejendom, og Købereren betragter det da som givet, at han ogsaa har købt Bevillingen. Naar der saa indgives Andragende, og dette ikke bliver anbefalet, kommer vedkommende til mig og siger: Det er forfærdeligt, jeg bliver ruineret, nu ser det ud til, at jeg ikke kan faa Bevillingen, det er en skrækkelig Historie. Hver Gang, det sker, siger jeg: Ja, men De har jo heller ikke sikret Dem, da De købte Ejendommen, at Købet kun stod ved Magt under Forudsætning af, at De fik Bevillingen. Derfor vil jeg benytte denne Lejlighed til stærkt at understrege, at der selvfølgelig ikke kan være Tale om, at en Mand absolut skal have en Bevilling, fordi han har købt en Ejendom og ikke har købt den paa Betingelse. Fordi han har baaret sig, om jeg saa maa sige,

kvalificeret dumt ad, skal han da ikke være særlig kvalificeret til at faa Bevillingen. Det vilde være ganske urimeligt. Man kan forlange af Folk, at de, inden de købe et Foretagende af den Art, sikre sig en tilstrækkelig betrygget Forventning om, at de kunne faa Bevilling, og at de, hvis de ikke gøre det, i alt Fald købe betingelsesvis, saaledes at Købet ikke staar, hvis det viser sig, at de ikke faa Bevillingen.

Det ærede Medlem for Stege (Emil Petersen) gjorde et Par Bemærkninger, hvoraf jeg skal omtale en enkelt. Jeg har noteret andre, men dem bliver der fornyet Anledning til at tale nærmere om, naar Udvalget har endt sit Arbejde. Det ærede Medlem spurgte mig om Betingelserne for, at en Mand kan faa Næringsbevis til at drive to Beværtninger. Jeg skal gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at den Hovedregel, der her fastslaas i dette Lovforslag, er ganske den samme Hovedregel, som nu gælder. Det, der er Tale om nu, er, at der er en Dispensationsbestemmelse for Ministeren, som dette Forslag ikke medtager, og det er et af de Spørgsmaal, jeg netop har tænkt paa at tale med det kommende Udvalg om, hvorvidt der er Anledning til at medtage en saadan Dispensationsbestemmelse ogsaa her. Som det ærede Medlem vil vide, ønskede jeg i Gaar kun at nævne en Del af de vigtigere Spørgsmaal, og jeg udtalte udtrykkeligt, at der var enkelte andre Spørgsmaal, jeg kunde ønske at tale med det kommende Udvalg om.

Det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) er jo nu ikke til Stede, og jeg skal derfor kun gøre en ganske enkelt Bemærkning til det ærede Medlem. Han talte om den nuværende Kultusministers Stilling i sin Tid til Spørgsmaalet om fri Beværternæring. Det Spørgsmaal, der var fremme den Gang, var, hvorvidt den daværende Indenrigsminister vilde modsætte sig et samstemmende Ønske fra Magistrat og Borgerrepræsentation med Hensyn til en bestemt Ordning her i København, og herom udtalte han, at man ikke paa Forhaand kunde gaa ud fra, at han vilde modsætte sig en saadan Ordning.

Endelig skal jeg gøre en ganske kort Bemærkning til det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds (Meyer). Det ærede Medlem talte om Mønsterbeværtninger og mente, at Kommunerne kunde oprette saadanne. For at der ikke skal være nogen Misforstaaelse paa dette Punkt, vil